

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **J. Z.**, zastoupený Mgr. Jiřím Adamcem, advokátem se sídlem Veselí nad Moravou, Za Poštou 112, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 12.1.2015, č.j. ČOI 113499/14/O100/3000/14/15/Vy/Št, sp. zn. ČOI 24831/14/3000,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 12.1.2015, č.j. ČOI 113499/14/O100/3000/14/15/Vy/Št, sp. zn. ČOI 24831/14/3000, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a

potvrzeno rozhodnutí Inspektorátu České obchodní inspekce Jihomoravského a Zlínského se sídlem v Brně ze dne 23.9.2014, č.j. ČOI 103869/14/3000/R/Min.

I. Podstata věci

Dne 23.9.2014 vydal prvostupňový orgán pod č.j. ČOI 103869/14/3000/R/Min, sp. zn. 253/30/14, rozhodnutí, podle něhož žalobce spáchal správní delikt podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), porušením zákazu užití nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků a služeb podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele v návaznosti na § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele. Toho se měl dopustit tím, že v 53 smlouvách uzavřených se spotřebiteli v období od 1.1.2014 do 2.4.2014 opomenul uvést důležitý údaj, jenž lze po něm s přihlédnutím ke všem okolnostem spravedlivě požadovat, a to informace o podmínkách, lhůtě a postupech pro uplatnění práva na odstoupení od smlouvy uzavřené mimo obchodní prostory.

Dále byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu ve smyslu § 24 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele porušením právní povinnosti uvedené v čl. 15 odst. 3 v návaznosti na čl. 16 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1007/2011 ze dne 27.9.2011, o názvech textilních vláken a souvisejícím označování materiálového složení textilních výrobků a o zrušení směrnice Rady 73/44/EHS a směrnic Evropského parlamentu a Rady 96/73/ES a 2008/121/ES, když v rámci předmluvních informací k 54 smlouvám uzavřeným se spotřebiteli v období od 1.1.2014 do 2.4.2014 neuvedl v souladu s příslušnými předpisy údaje o materiálovém složení textilních výrobků – potahů (pro údaj o materiálovém složení použil obchodní název textilního vlákna – lykra, které není uvedeno v příloze I. uvedeného nařízení).

Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 80 000 Kč spolu s povinností uhradit náklady řízení.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, ve kterém popíral svoji vinu s odůvodněním, že nebylo jeho povinností uvádět informace o podmínkách, lhůtě a postupech pro uplatnění práva na odstoupení od smlouvy uzavřené mimo obchodní prostory, neboť se jednalo o zboží vyrobené na přání spotřebitele. Žalovaný zamítl námitky žalobce, neboť je neshledal důvodnými, a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že skutková zjištění žalovaného nemají oporu v provedeném dokazování. Podle žalobce není z napadeného rozhodnutí zřejmé, jak žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nabízí matrace, polštáře a přikrývky v předem stanovených rozměrech. Z předložených dokladů naopak podle žalobce vyplývá, že věci jsou zhotovovány až na základě konkrétně zjištěných rozměrů.

Podle žalobce není z napadeného rozhodnutí dále zřejmé, na základě jakých informací žalovaný dospěl k závěru, že žalobce je osobou, která jednání o uzavření smlouvy iniciuje a jako prodávající potenciální zákazníky vyhledává a navštěvuje je u nich doma, kde jim formou objednávkového formuláře nabízí své výrobky.

Z napadeného rozhodnutí podle žalobce rovněž nevyplývá, na základě čeho žalovaný dospěl k závěru, že žalobce ve spotřebitelích cíleně vyvolává přesvědčení, že se jedná o výrobky vyrobené exkluzivně pro rozměry jejich postelí a dle jejich požadavků, neboť žalovaný neuvádí, jaký je standardizovaný rozměr těchto výrobků.

Žalobce k podané žalobě předkládá dopis společnosti 2G – spol. s r.o. – Příkrývky a polštáře ze dne 4.2.2015, z něhož podle žalobce jednoznačně vyplývá, že dodávané matrace jsou vyráběny speciální technologií a jsou seřezávány dle zadání rozměrů zákazníka, a to jednotlivě. Žalobce tedy dovozuje, že se skutečně jedná o zboží zhotovené na míru dle objednávky spotřebitele.

Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Žalobce argumentuje tak, že dodávané zboží odpovídá definici čl. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/83/EU ze dne 25.10.2011, o právech spotřebitelů (dále jen „směrnice o právech spotřebitelů“), neboť se jedná o zboží, jež není volně obchodovatelné a žalobce jakožto obchodník tedy nemá jistotu toho, že toto zboží bude moci prodat jiné osobě.

Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný odkazuje na 53 smluv uzavřených mezi žalobcem s jednotlivými spotřebiteli, z nichž vyplývá, že žalobce ve všech těchto smlouvách vyloučil právo spotřebitele na odstoupení od smlouvy. Podle žalovaného žalobce nerozlišuje mezi výrobky, které lze do určité míry považovat za atypické, a výrobky, které jsou v daných rozměrech na trhu běžně dostupné.

Žalovaný uvádí, že postupoval v souladu s § 1837 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“), a jako pomocné vodítko využil především čl. 2 směrnice o právech spotřebitelů. Podle žalovaného nelze na nabízené zboží nahlížet jako na zboží ve své podstatě jedinečné, vyrobené dle výslovných požadavků spotřebitele či určitým způsobem personalizované a nesoucí takové prvky, jež by žalobci mohly v případě spotřebitelova odstoupení znemožnit případný prodej jinému zákazníkovi.

Žalovaný připouští, že neexistuje žádný předpis, který by upravoval standardizovaný rozměr matrace, avšak názor žalovaného ohledně rozměru matrací

koresponduje s aktuální nabídkou na trhu. Dále žalovaný uvádí, že se následně zabýval i složením výrobků, a to s ohledem na tvrzenou speciální technologii výroby, přičemž dospěl k závěru, že ve všech případech byl zachován poměr a obsah, v jakém jej žalobce běžně nabízí a zhotovuje. Ze strany spotřebitelů pak tedy nedošlo k žádné specifikaci použitých složek či změně použitých materiálů.

Nadto žalovaný uvádí, že žalobce v konkrétních (v napadeném rozhodnutí specifikovaných) případech prodal spotřebitelům výrobky, jež nebyly upraveny dle jejich přání, a to ani rozměrově, ani použitou skladbou materiálu, a i v těch případech neuvedl povinné informace o podmínkách, lhůtě a postupech pro uplatnění práva na odstoupení od smlouvy.

Dále podle žalovaného ani kompletace jednotlivých dílů u nabízených matrací neznamená, že se jedná o zboží upravené dle výslovných požadavků ve smyslu občanského zákoníku, a je tak vyloučeno odstoupení od smlouvy.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejší soudem a navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s.ř.s. a podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s. Zdejší soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce v žalobě uvádí, že žaloba směřuje „proti všem výrokům napadeného rozhodnutí“, napadené rozhodnutí má však pouze jedinou výrokovou část – tu, jíž se zamítá odvolání a potvrzuje předchozí prvostupňové rozhodnutí. Veškerá argumentace, která je v žalobě obsažena, přitom směřuje proti závěrům, jež se promítly ve výrokové části „1.“ prvostupňového rozhodnutí, jež bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno, tedy ve vztahu k závěrům o spáchání prvního z obou správních deliktů. Tím je také dán rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí zdejší soudem (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), který zdejší soud zásadně nemůže překročit.

Žalobce ve vztahu ke konstatování prvního z obou správních deliktů předně postrádá dostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Konstantně je k otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů judikováno (dříve to konstatoval Vrchní soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 26.2.1993, sp. zn. 6 A 48/92, publikováno ve Správní právo č. 27/1994, a správní

soudy na tom setrvávají), že „...z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přdestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši...“. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoli na dílčích nedostatcích odůvodnění. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž se opírají nosné rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy jsou rozhodovací důvody opřeny o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Rozhodnutí o opravném prostředku (o odvolání) je pak nepřezkoumatelným tehdy, jestliže se odvolací správní orgán nevypořádá se všemi námitkami, jež tvoří odvolací důvody.

Tvrdí-li žalobce, že není zřejmé, z čeho žalovaný učinil závěr o tom, že žalobce nabízí matrace, polštáře a přikrývky v předem stanovených rozměrech, zdejší soud mu zapravdu nedává. Už prvostupňové rozhodnutí (na str. 3 v posledním odstavci a na str. 5 v prvním odstavci) je založeno na argumentaci, podle níž žalobce činil nabídku prostřednictvím formuláře „JIŘÍ ZÁLEŠÁK – SHEIKH STAR – INFORMACE O CENÁCH VÝROBKŮ A JEJICH ÚDRŽBĚ!!! CELKOVÉ SLOŽENÍ MATERIÁLU!!!“, kde je uveden též ceník matrace o rozměrech 200x90x20 a 200x180x20, polštář proti pocení (ne Cirrus) o rozměrech 50x70, přikrývka – Cirrus o rozměrech 135x200 a hmotnosti 1200 g nebo 800 g, případně v provedení hedvábí o hmotnosti 540 g, pod ceníkem je přitom uvedena poznámka „U matrací atypických rozměrů účtujeme 500,- Kč vč. DPH!!!“. Z toho již prvostupňový orgán dovodil, že spotřebitel si může vybrat buď výrobky v typických rozměrech (uvedeny v tabulce s cenou), anebo mohou být výrobky upraveny dle jeho přání – a pak mu bude účtována vyšší cena. Pouze v takovém případě půjde o smlouvu o dodávce zboží, které bylo upraveno podle přání zákazníka. Právě uvedený směr úvahy prvostupňového orgánu, s nímž se ztotožnil i žalovaný, je z obou postupně vydaných rozhodnutí jasně seznatelný. Skutková zjištění, jež jsou právě uvedeným způsobem popisována, nadto odpovídají skutkovému podkladu, jak prochází správním spisem.

Žalobce dále namítá, že není zřejmé, na základě čeho učinil žalovaný závěr o tom, že žalobce je osobou, která jednání o uzavření smlouvy iniciuje, jako prodávající potenciální zákazníci vyhledává a navštěvuje je u nich doma, kde jim nabízí své výrobky.

Z výrokové části „1.“ prvostupňového rozhodnutí plyne, že správní delikt byl spáchán tím, že žalobce v 53 smlouvách uzavřených se spotřebiteli neuvedl informace o podmínkách, lhůtě a postupech pro uplatnění práva na odstoupení od smlouvy uzavřené mimo obchodní prostory. Nutným skutkovým východiskem, na něž teprve

mohlo navazovat právní posouzení, jež je v prvostupňovém i v navazujícím napadeném rozhodnutí obsaženo (že v takovém případě spotřebitelům svědčilo právo na odstoupení od smlouvy, neboť dodáno bylo zboží, jež nebylo upraveno podle přání spotřebitele nebo pro něj), tedy bylo zjištění, že 53 smluv, jak jsou v prvostupňovém rozhodnutí specifikovány, byly uzavřeny mimo obchodní prostory.

K místu uzavření smluv se prvostupňové rozhodnutí vyjadřuje na str. 3 v posledním odstavci, kde je konstatováno, že „...účastník řízení (tj. žalobce) je ten, kdo jednání o uzavření smluv iniciuje, on jako prodávající potenciální zákazníky vyhledává a navštěvuje je u nich doma...“. Obdobné konstatování je ve zkrácené podobě ještě zopakováno na str. 5 v pátém odstavci. V obou případech však jde pouze o sumarizační konstatování údajných skutkových zjištění, aniž by samotná skutková zjištění v tomto směru byla jakkoli konkrétněji popsána. V napadeném rozhodnutí se pak žalovaný k místu uzavření smluv nevyjadřoval vůbec – pouze na str. 6 ve druhém odstavci konstatoval, že žalobce byl povinen informovat o právu odstoupit od smlouvy uzavřené mimo obchodní prostory; žalovaný se přitom soustředil pouze na otázku, zda žalobce dodával zboží podle přání spotřebitelů či nikoli. Z obou postupně vydaných rozhodnutí tedy skutečně neplynou žádné konkrétní skutkové důvody, pro které by se na uvedených 53 smluv mělo vztahovat pravidlo o možnosti odstoupení od smlouvy uzavřené mimo obchodní prostory (podnikatele); především z nich neplyne ani samotná skutečnost, že uvedených 53 smluv bylo uzavřeno mimo obchodní prostory žalobce.

Pokud jde o podklad rozhodnutí, pak správním spisem prochází 55 uzavřených smluv (mezi nimi je i 53 smluv identifikovaných ve výrokové části „1.“ prvostupňového rozhodnutí), v nichž jako zhotovitel vystupuje vždy žalobce, k nimž je připojen formulář, v němž vždy příslušný objednatel potvrzuje, že si předem sjednal návštěvu žalobce na adrese svého trvalého bydliště. Již z toho má zdejší soud za prokázané, že k uzavření smluv docházelo jednotným postupem, který zahrnoval iniciaci obchodního jednání a uzavření smlouvy v bydlišti spotřebitele, tedy mimo obchodní prostory žalobce. Na základě správního spisu tedy lze bezpečně učinit skutkové zjištění, které vzal prvostupňový orgán i žalovaný za základ svého rozhodnutí, a sice že k uzavření smluv došlo mimo obchodní prostory žalobce. Ostatně z obsahu správního spisu neplyne, že by žalobce kdykoli v průběhu správního řízení uzavření smluv mimo své obchodní prostory (u spotřebitelů doma) zpochybňoval. Ani tu tedy zdejší soud žalobci nepřisvědčuje.

Dále žalobce namítá, že nikterak nebyl odůvodněn závěr, že žalobce ve spotřebitelích cíleně vyvolal přesvědčení, že se jedná o výrobky vyrobené exkluzivně pro rozměry jejich postelí a dle jejich požadavků. Ohledně této námítky je zdejší soud toho názoru, že vyvolávání přesvědčení, že se jedná o výrobky vyrobené exkluzivně, nebylo ani znakem (prvkem) správního deliktu podle výrokové části „1.“ prvostupňového rozhodnutí, ani skutečností, jež by byla prvostupňovým orgánem nebo žalovaným (jako okolnost přitěžující) zvažována při úvahách ohledně výše pokuty.

Žalovaný ji sice na str. 5 v posledním odstavci napadeného rozhodnutí zmiňuje, žádné specifické závěry z ní však již nečiní; především o tuto skutečnost spáchání správního deliktu neopírá, neboť jeho spáchání je podle žalovaného dáno faktem, že se nejedná o takové zboží, nikoli faktem, že žalobce spotřebitelům předstíral opak. Navíc pokud jde o samotné konstatování, že žalobce ve spotřebitelích cíleně vyvolal shora uvedené přesvědčení, pak oporou pro takový závěr může být samotný text smluv, které žalobce se svými zákazníky (spotřebiteli) uzavíral, jak jsou ve správním spisu založeny; podle čl. VII. těchto smluv bere objednatel (tj. zákazník – spotřebitel) na vědomí, že nemá právo na odstoupení od smlouvy s ohledem na skutečnost, že si objednal zhotovení věcí, které mají být opraveny podle požadavků objednatele pro jeho osobu, a též samotné smlouvy jsou označeny jako „SMLOUVA o zhotovení věci na zakázku“, přestože zahrnují i plnění, které odpovídá plnění v typických rozměrech, jak jsou uvedeny v tabulce s cenou, a nejde tedy výlučně o plnění upravené, za které by nakonec byla žalobcem účtována vyšší cena. Konstatování žalovaného (a prvostupňového orgánu), že žalobce ve spotřebitelích cíleně vyvolal přesvědčení, že se jedná o výrobky vyrobené exkluzivně pro rozměry jejich postelí a dle jejich požadavků, tedy nemůže zakládat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce konečně namítá, že není zřejmé, jak žalovaný dospěl k závěru, že rozměry jsou standardizované a běžné. Podle zdejšího soudu tu však především nelze přehlédnout, že konstrukce úvah prvostupňového orgánu, jež byla žalovaným potvrzena jako věcně správná, vychází z toho, že žalobce prostřednictvím textu na univerzálním formuláři „JIŘÍ ZÁLEŠÁK – SHEIKH STAR – INFORMACE O CENÁCH VÝROBKŮ A JEJICH ÚDRŽBĚ!!! CELKOVÉ SLOŽENÍ MATERIÁLU!!!“, jenž zahrnoval i ceník „standardních“ rozměrů matrací, rozměrů a příkrývek, nabízel plnění, jež, jde-li o rozměry, lze bez jakýchkoli zvláštních odborných znalostí označit za nikterak specifické. K závěru, že rozměry matrací 200x90x20cm a 200x180x20cm, rozměry polštářů 50x70cm a rozměry příkrývek 135x200cm, jež byly součástí univerzálního formuláře žalobce, se nikterak nevymykají běžné nabídce uvedeného zboží, lze učinit nejen bez jakýchkoli zvláštních znalostí, nýbrž není třeba tuto skutečnost ani dokazovat, neboť jde o skutečnost všeobecně známou z každodenního života; běžné rozměry tohoto zboží jsou známe všeobecně a ostatně ani žalobce netvrdí, že by se o běžné rozměry nejednalo. Žalovaný sice mohl opatřit podklad, který by tuto skutečnost prokazoval, jeho neopatření však není důvodem, pro který by napadené rozhodnutí mělo být jako nepřezkoumatelné rušeno.

Žalobcem namítané důvody nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí tedy nemohou vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o argumentaci žalobce, že dodávané matrace mají být vyráběny speciální technologií a seřezávány dle zadání rozměrů zákazníka, a to jednotlivě, což má podle žalobce prokazovat, že se skutečně jedná o zboží zhotovené na míru dle objednávky spotřebitele, ani v tom zdejší soud žalobci zapravdu nedává. Předmětem

dodávky v případě uvedených 53 smluv bylo též zboží z předem připraveného univerzálního formuláře žalobce; tam, kde byly dodány matrace o rozměru 200x90x20cm (14 kusů), polštáře o rozměru 50x70cm (77 kusů) a přikrývky o rozměru 135x200cm (79 kusů), jednalo se o dodávku typizovaného zboží, na níž se jakýkoli speciální požadavek kteréhokoli ze spotřebitelů tohoto plnění nemohl jakkoli projevit. I kdyby zdejší soud dokazoval vyjádřením dodavatele 2G – spol. s r.o. – Přikrývky a polštáře ze dne 4.2.2015, pak i kdyby z dokazování vyplynulo, že matrace jsou seřezávány jednotlivě, nemohlo by to na závěru, že jde o zboží typizované a předem k prodeji coby „standardní nabídka“ žalobce připravené, cokoli změnit. Zcela vedlejší je fakt, zda zboží tvořící tuto „standardní nabídku“ má žalobce předem uskladněno či zda je odebírá až v situaci, kdy má zajištěn jeho další prodej; pro posouzení věci jde o skutečnosti zcela irelevantní. Proto nebylo třeba v tomto směru ani dokazovat uvedeným vyjádřením, jež žalobce k dokazování navrhoval.

Žalobce dále namítá nesprávné právní posouzení věci, svoji argumentaci však opírá o východisko, podle něhož „*žalobce vyrábí zboží na míru dle přání zákazníka*“. Za situace, kdy již ze shora uvedeného vyplývá, že dodávka matrací o rozměru 200x90x20cm (14 kusů), polštářů o rozměru 50x70cm (77 kusů) a přikrývek o rozměru 135x200cm (79 kusů), jež byly předmětem uvedených 53 smluv, nebylo zbožím vyráběným na základě jakéhokoli specifického požadavku spotřebitele, nýbrž dodaným zbožím z předem připraveného univerzálního formuláře, pak již samotné východisko žalobcem namítaného nesprávného právního posouzení neobstojí. Zdejší soud tedy souhlasí s právním posouzením, k němuž dospěl žalovaný, jež lze shrnout následovně:

Podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika nekalá, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil. Podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele se užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky. Podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika klamavá, opomene-li podnikatel uvést důležitý údaj, jenž s přihlédnutím ke všem okolnostem lze po podnikateli spravedlivě požadovat; za opomenutí se považuje též uvedení důležitého údaje nesrozumitelným nebo nejednoznačným způsobem. Žalobce ve smlouvách uzavřených se spotřebiteli (v případě 53 smluv) neinformoval spotřebitele o možnosti odstoupení od smlouvy; žalobce spotřebitele ani jinak o této možnosti neinformoval a ve smlouvách tuto možnost výslovně vyloučil. Jednalo se přitom o smlouvy mezi spotřebitelem a podnikatelem a tyto smlouvy byly uzavírány v domácnostech spotřebitelů (tedy mimo prostor obvyklý pro žalobcovo podnikání). Pak se uplatní podle § 1829 až 1837 občanského zákoníku právo na odstoupení od smlouvy ve lhůtě čtrnácti dnů ode dne převzetí zboží. Podle § 1828 odst. 1 občanského zákoníku přitom při sjednávání

smlouvy mimo prostor obvyklý pro podnikatelské podnikání sdělí podnikatel spotřebiteli písemně též údaje podle § 1820 odst. 1 písm. f) občanského zákoníku týkající se odstoupení od smlouvy. Podle § 1837 písm. d) občanského zákoníku sice nelze odstoupit od smlouvy o dodávce zboží, které bylo upraveno podle přání spotřebitele nebo pro jeho osobu, v případech, jež prvostupňový orgán a žalovaný žalobci vytkly výrokovou částí „1.“ prvostupňového rozhodnutí, napadeným rozhodnutím potvrzeného, se však o zboží, jež by vylučovalo právo na odstoupení od smlouvy ve smyslu § 1837 písm. d) občanského zákoníku, nejednalo. Samotné označení smlouvy jako „Smlouva o zhotovení věci na zakázku“ na tom ničeho nemění.

Domácnosti žalobcových odběratelů nejsou prostorem obvyklým pro žalobcové podnikání (za takový prostor lze pokládat obchodní prostor v nemovitosti, kde žalobce coby profesionál vykonává trvale svou činnost; § 1828 občanského zákoníku za použití výkladu obchodního prostoru coby „provozovny“ ve smyslu čl. 2 odst. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/83/EU). Jestliže tedy žalobce coby dodavatel, který je podnikatelem, ve smlouvě uzavřené s odběratelem, který je spotřebitelem, vyloučil možnost odstoupení od smlouvy (jako celku), přestože smlouva byla uzavřena v domácnosti odběratele (tedy mimo prostor obvyklý pro žalobcové podnikání) a přestože mělo být podle ní dodáno i standardizované zboží, tvořící běžnou nabídku žalobce (tedy zboží nemělo být podle přání odběratele nebo speciálně pro něj jakkoli upravováno oproti „základní“ nabídce, s níž žalobce k odběratelům „přicházel“), jde o užití nekalé obchodní praktiky.

Tím jsou žalobní body uplatněné žalobcem proti závěrům, jež se promítly ve výrokové části „1.“ prvostupňového rozhodnutí, jež bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno, vyčerpány. Proti závěrům, jež se promítly ve výrokové části „2.“ prvostupňového rozhodnutí, jež bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno, tedy ve vztahu k závěrům o spáchání druhého z obou správních deliktů, ani proti uložené pokutě žalobce nic nenamítá.

Zdejší soud tedy uzavírá, že žádný z uplatněných žalobních bodů není důvodným, nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a tedy rozhodl o zamítnutí žaloby podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci nebyl úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. dubna 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu